

חובת העירייה לגבי בטיחות מתקנים בגן שעשועים

תא (ב"י) 35505-02-16 פלוני (קטין) נ' עיריית רעננה

לאחרונה דן בית המשפט בתביעת פיצויים בגין נזקי גוף, אשר נגרמו לקטין עת נפל ממתקן טיפוס אתגרי בגן שעשועים הנמצא בשטחה המוניציפלי של עיריית רעננה. התאונה ארעה עת הקטין טיפס על מתקן משופע, ארוך וצר המתנשא לגובה של 1.8 מטר, וכאשר הגיע לקצהו העליון נטה לפתע המתקן על צידו והקטין נפל אפיים ארצה. לאחר האירוע קובע המתקן לרצפה כך שאינו זו כיום. העירייה שלחה הודעת צד ג' כנגד החברה שהתקינה את המתקן בגן השעשועים, וכנגד המתחזקת שביצעה פיקוח ובדיקות שוטפות לכלל מתקני הגן. עיקר המחלוקת בתובענה זו נסובה סביב סוגיית החבות, ככל שקיימת, לרבות חלוקתה בין הצדדים. לאחר בחינת הראיות קבע בית המשפט כי העירייה, החברה המתקינה והחברה המתחזקת חייבות שלושתן במשותף. תוך כדי כך קבע ביהמ"ש גם מספר קביעות עקרוניות חשובות. בין היתר נקבע כי "במקרה דנן התנהגותה של העירייה יצרה כלפי התובע (קטין) סיכון צפוי ובלתי סביר, אשר שומה עליה לחוב בגינו".

ביהמ"ש קבע כי "גם אם נניח קיומה של בדיקה תקינה ורלוונטית מטעם מכון התקנים, אין הדבר שולל בהכרח קיומה של חובת זהירות החלה על בעלים/מחזיק/מתחזק המתקן בהתאם לעוללת הרשלנות. במילים אחרות, דרישות התקן מהוות רף מינימאלי בלבד ואין בהן הגנה הרמטית השוללת אחריות מכל מן או סוג שהוא".

עוד עמד בית המשפט על כך שהחברה המתחזקת לא ביצעה בדיקות משמעותיות – אלא בדיקות שטחיות בלבד למתקן. כך לדוגמא – הודבק על המתקן שלט לפיו השימוש מותר מגיל שלוש, כאשר המתקן מיועד לילדים מגיל שש ומעלה בלבד. בהתאם נקבע כי חובתה של העירייה כבעלים וכמחזיק בפועל, לא פקעה עם חתימה על הסכם תחזוקה עם חב התחזוקה והיה עליה לוודא כי הבדיקות מקיפות ויסודיות. נקבע כי "גובהו של המתקן, לצד מימדיו וההטיה לצדדיו, בהצטרף לשילוט השגוי שהוטבע על המתקן היו צריכים להדליק "נורה אדומה" גם אצלה ולבחון בצורה מעמיקה יותר את התאמתו של המתקן לגן, גם אם זה אומר לבדוק בקפידה רבה יותר את הקבלן ששכרה לצורך זה ולא להסתפק רק "בשורה התחתונה" של ממצאי הבדיקה כראו וקדש".

פיטורי עובד העובד תקופה ארוכה ללא תקן

סעש (ת"א) 53306-05-18 הסתדרות הכללית - מרחב ר"ג / בני ברק - המועצה הדתית ר"ג

לאחרונה פסק בית הדין האזורי לעבודה בתביעה שהוגשה על ידי עובד המועצה הדתית, אשר עבד כשלושים שנה ללא תקן, נגד פיטוריו. באותו מקרה התובע גויס לעבודה במועצה הדתית ביום 01.04.1991 לצורך קליטת גלי העלייה מרוסיה בתחילת שנות התשעים. בתום גל העלייה הוגדל היקף משרתו והוא החל לשמש בתפקיד של רב של חלק מבתי הכנסת בעיר. התובע זומן לשימוע ובו צוין כי הוא מועסק במועצה הדתית ללא תקן.

בית הדין עמד על כך שעל המועצה הדתית חל חוק יסודות התקציב. לפיכך, בהיותה גוף מתוקצב מכספי ציבור, המועצה הדתית מחויבת לפעול בהתאם לסעיף 29 לחוק יסודות התקציב ואינה רשאית להסכים על שינויי שכר או הטבות כספיות הקשורות לעבודה, אלא בהתאם למה שהוסכם או אושר ע"י הממונה על השכר באוצר מכוח הסמכות שהואצלה לו ע"י שר האוצר. זאת בדומה לרשות מקומית.

בית הדין הפנה אף לפסק דין שניתן על ידי בית הדין הארצי בע"ס ק 55074-08-16 הסתדרות העובדים הכללית החדשה בישראל נ' חברת נמל אשדוד בע"מ בקובעו שגם אם מוכח כי תוספת כספית מסוימת הוענקה מכוח נוהג מחייב בין צדדים ליחסי עבודה, אין בכוחו של נוהג כאמור כדי למנוע מהמעסיק לפעול בהתאם להוראות הממונה על השכר באוצר, וזאת לאור הוראות סעיף 29 לחוק יסודות התקציב.

בית הדין קבע כי "התובע אכן הועסק במשך כל השנים ללא תקן במועצה הדתית כנדרש ועל אף שהועסק במשך 27 שנים, אין בידי לקבל את הטענה כי יש להמשיך ולהנציח את המצב, שעה שמדובר בכספי ציבור ובהתנהלות שעומדת בניגוד לחוק יסודות התקציב".

עוד קבע בית הדין כי "הנתבעת פעלה בהתאם לשורת הדין שעה שניסתה למצוא חלופה פחות דרסטית לפיטוריו של התובע והציעה לו להשתלב בתפקידים אחרים במועצה הדתית. התובע וטעמיו עמו, סירב לכל הצעה והשליך יהבו על כך שהמשך העסקתו ללא תקן יוכשר ע"י בית הדין".

לאור האמור נדחתה התביעה.